

Ara, com llavors, la defensa de la democràcia al camp, l'encapçalen, en tot l'estat espanyol, els pagesos catalans. La Coordinadora de Organizaciones de Agricultores y Ganaderos (COAG), on es coordinen Unió de Pagesos i les al-

tres unions dels Països Catalans amb la resta d'unions de l'estat, ja ha demanat que s'acceleri el procés electoral en altres autonomies. "La defensa de l'explo-tació familiar agrària ha guanyat les primeres eleccions democràtiques al camp

de l'estat espanyol. Vosaltres sou el primer exemple. Esperem que la ratxa continue", deia Miquel Vilalta, secretari general de la Unió de Llauradors del País Valencià, en felicitar la Unió de Pagesos. **Humbert Roma**

De quina una ens hem salvat!

Arran d'unes opinions del periodista madrileny Jesús Cacho, Fabià Estapé ironitza sobre el lideratge natural de Mario Conde i les seves conseqüències.

Un periodista de la capital del Reino, que ja es va distingir per les seves lloances il·limitades a l'astre ascendent del president del Banco Espanol de Crédito, Mario Conde (*Asalto al poder, Duelo de titanes*), ens acaba de donar la seva versió dels fets que van portar el Banc d'Espanya —aquell famós 28 de desembre de 1993— a la destitució de Conde i tot el seu consell d'administració. Aquell dia es van rebentar moltes bombolles d'espuma de sabó Lagarto.

Aquella mateixa tarda, ja ho he dit ací, a EL TEMPS, la cèlebre televisió d'en Berlusconi anunciava amb emoció que, acabats els procediments d'escrutini —i per avantatge d'un grapat de milers—, era proclamat *espanyol del ano* el banquer (?) Mario Conde. D'això, pla, se'n pot dir manca de percepció de la realitat. No crec, de totes formes, que tingui cap relació de causa-efecte amb la replega de signatures que dimarts feia Luis Marinas per mostrar la solidaritat del personal amb Valerio Lazarov...

Però, tornem al darrer llibre de Jesús Cacho. Heus ací una nova descripció afalagadora del brillant advocat de l'estat de Tuy. Si llegeixen el llibre, hi trobaran una utilització desmesurada d'adjectius, de l'actitud de l'individu meravellat davant tanta grandesa. I pensar que un poble amb un fill com aquest advocat de l'estat, de nissaga gallega, no el té al cim de l'estat o del govern. Si no volem entrar en la

conxorxa de García Trevijano, quina explicació donar-hi? Jesús Cacho n'hi troba una: Mario Conde era un ésser independent, únic, sense possibilitat de recanvi. Així, ficat dins la selva bancària, aquest home singular i "medicinal" havia de desvetllar enveges sense límit. Però el senyor Cacho, que ja ha servit d'escambell a Mario Conde, ho veu ben clar: el banc li era petit, a Mario Conde. Només era un sistema d'entrar dins el "sistema". Això li va permetre una amplíssima vida

social que el va portar —diu Cacho— a ser visitant *diari* del Comte de Barcelona, i li va pagar les despeses d'internament a la Clínica de la Universitat de Navarra. Aquesta informació inversemblant ha estat desmentida, naturalment, des de la Zarzuela, però, a Jesús Cacho, no li ve d'un pam.

Val la pena de reflexionar un moment sobre una música que s'ou per tot el llibre: la insuficiència —diuen— del líder del PP, José María Aznar. El talent, la intel·ligència, de l'home de la gomina en feien el líder *natural* de la dreta. I sembla que la cosa era tan clara que el rei (!), en un aplec de iots a Mallorca, li va dir: "*Mario, tendré seguramente que pedirte un gran sacrificio: que encabezas el partido de derecha*".

I nosaltres, ací, a EL TEMPS, sota la figura! Sense ni imaginar la magnitud dels perills que ens envoltaven. Sort —els ho juro— que l'astre va consumir, des del 1988, el capital i les reserves de Banesto. Què no hauria arribat a fer, si li haguessin dat les claus del calaix del pa? Esborrona de pensar-hi. I se'ns arrapa, no podem evitar-ho, un sentiment d'indignació, veient acumulada una fortuna en mans d'una persona que, davant la Comissió del Congrés, interrogat per la diputada Mercedes Aroz, tossudament reconeix que va signar un taló de 600 milions de pessetes, però que no recorda per què ni en favor de qui. **Fabià Estapé**

Mario Conde. La seva personalitat és tremendament controvertida: per uns, és un líder, per uns altres, un arribista.